

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ТУЖИЛАШТВО ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
КТО бр. 6/14
ДАНА: 04.06.2014. године
БЕОГРАД
ДК/ИИ

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
Одељење за ратне злочине

БЕОГРАД

На основу чл.333. ст.2. чл. 331. ст. 1. у вези чл. 43. ст. 2. тач. 5. Законика о кривичном поступку и чл. 3. и 4. Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, подижем

О П Т У Ж Н И Ц У

Против:

МИОДРАГА ЖИВКОВИЋА, зв., „Мија“, [REDACTED]

[REDACTED]

Што је:

Дана 14.06.1992. године у вечерњим часовима у Бијељини, у Босни и Херцеговини (БиХ) као припадник добровољачке јединице при српским оружаним формацијама, кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба који

je tada postojao na prostoru BiH, a nije imao karakter meђunarodnog sukoba, између наоружаних формација српског, хрватског и муслиманског народа који живе у БиХ, противно чл. 3. ст. 1. тач. 1ц) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године („Сл. лист ФНРЈ“ бр. 24/50), и чл. 4. ст. 1. и ст. 2. тач. а) и тач. е) Допунског протокола уз Женевску конвенцију о заштити жртава међународних оружаных sukoba (Протокол II) од 12.08.1949. године („Сл. лист СФРЈ“ бр. 16/78-Међународни уговори), према цивилним лицима која не учествују у непријатељствима, а у односу на које се мора поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на етничкој или верској припадности, насилно поступао, вршио силовања и примењивао нарочито увредљиве и понижавајуће поступке којима се вређа лично достојанство,

па је тако:

након што је њему и припадницима добровољачке јединице Драгану Јовићу, Зорану Ђурђевићу и Алену Ристићу против којих је поступак правноснажно окончан, у разговору у кафићу „Треф“, мештанин Данило Спасојевић (против кога се поступак одвојено води у БиХ) рекао да у граду живи муслимански екстремиста Авдић Рама, да набавља оружје за Муслимане и да у својој кући има оружја, сви заједно постигли договор да оду до његове куће у Новом насељу, у ул. Омладинских бригада, до које су се довели путничким возилом марке „Застава 128“, где им је Данило Спасојевић показао кућу Авдић Рама, након чега су наоружани ватреним оружјем и униформисани, сем Данила Спасојевића који је био у цивилној одећи, ушли у кућу тражећи оружје од Авдић Рама, па када им је исто предато, извршили претрес куће, одузели новац и накит, да би потом уз претњу оружја, у присуству Авдић Рама, његове супруге Фате и синова Нецада и млдб. Хурема, принудили Рамову ћерку Низаму и снаху Хајрету, супругу Нецадову, да са себе скину сву одећу, а затим у ходнику и у суседној просторији над њима наизменично вршили силовања и противприродни блуд, стављајући им своје полне органе у уста, након чега је Драган Јовић ставио цев аутоматске пушке у уста ошт. Авдић Раму и извршио опаљење, чиме га је лишио живота, а затим су напустили кућу, потеравши испред себе ошт. Авдић Низаму и ошт. Авдић Хајрету кроз град, голе и босе, додатно их мучећи и понижавајући на тај начин, као и Авдић Нецада који је био обучен, да им покаже ко има возило у комшилуку, а обзиром да се њихово возило претходно заглавило у каналу поред пута и да није могло да се покрене, па стигавши до куће Тодоровић Досе у ул. Тузланска цеста бб, ушли у кућу и од исте одузели новац, накит, кључеве од возила и возило марке „Југо 55“, којим су се удаљили са лица места, водећи са собом ошт. Авдић Низаму и ошт. Авдић Хајрету, успут оставивши Спасојевић Данила у граду, након чега су наставили пут ка Брчком, да би доласком у место зв. „Љељенча“, Општина Бијељина, зауставили возило и испред возила поново наизменично вршили њихово силовање и противприродни блуд, стављајући им своје полне органе у уста и у анус (чмар), да би их потом, голе и босе оставили на путу и удаљили се са лица места,

чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142. ст. 1. Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ) у саизвршилаштву у вези чл. 22. истог Закона.

ПРЕДЛАЖЕМ

Да се пред тим судом закаже и одржи главни претрес, на који да се позову:

I – Тужилац за ратне злочине,

II – оптужени Живковић Миодраг, кога привести из притвора Вишег суда у Београду,

III – бранилац оптуженог,

IV - законски заступник иза пок. Авдић Рама, његова супруга Авдић Фата [REDACTED]

V – сведокиње ошт.

- Franz Низама [REDACTED]

- Авдић Хајрета [REDACTED]

VI – сведоци:

- Јовић Драган, Ђурђевић Зоран и Ристић Ален, [REDACTED]

- Тодоровић Доса, [REDACTED]

- Авдић Неџад, [REDACTED]

- Авдић Хурем, [REDACTED]

- Спасојевић Данило, [REDACTED]

- Спасојевић Душан [REDACTED]

[REDACTED]

- Фејзић Рамо [REDACTED]

- Мићић Перо, [REDACTED]

- Ловро Милорад [REDACTED]

○ VII – вештак

- " - [- др Ђорђе Алемпијевић, специјалиста судске медицине (Медицински факултет у Београду, Институт за судску медицину)

Да се у доказном поступку изврши увид у:

- записник о увиђају Основног суда у Бијељини бр. Кри. 94/92 од 15.06.1992. године,
- извештај о гинеколошком прегледу и извештај о прегледу вагиналног секрета ошт. Авдић Низаме и ошт. Авдић Хајрете од 15.06.1992. године,
- потврде о одузимању и враћању предмета кривичног дела,
- записник о препознавању овог суда од 26.01.2011. године као и албум фотографија у списима,
- записник о испитивању сведока Станкић Бранка из истраге од 11.08.2009. године (у смислу чл.406. ст.1. тач.1. ЗКП),
- прибављене целокупне списе предмета Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине бр.К-По2.7/11 и пресуду тог суда под истим бројем од 04.06.2012. године, као и у пресуду Апелационог суда у Београду бр.Кж1.По2.6/12 од 25.02.2013. године,
- извод из КЕ за окривљеног,
- решење о одређивању притвора окривљеном и наредбу о издавању потернице од 15.12.2010. године, решење о прекиду истраге од 05.05.2011. године, као и решење о одређивању притвора окр. од 07.05.2014. године, те продужење притвора од 27.05.2014. године.

Да се према окривљеном продужи притвор сходно чл. 211. ст. 1. тач.1. и тач.4. ЗКП-а.

О б р а з л о ж е њ е

Постојање кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142. ст. 1. КЗ СРЈ, у време, на месту и на начин како је то приказано у изреци оптужнице и кривица окривљеног за извршење овог кривичног дела, утврђује се резултатима спроведене истраге као и правноснажно окончаног поступка против Јовић Драгана, Ђурђевић Зорана и Ристић Алена (поменути пресуда Вишег суда у Београду).

Окривљени током истраге није хтео да изнесе своју одбрану, одлучивши да се брани ћутањем. У одсуству његове одбране, чињенично стање из диспозитива оптужнице утврђено је из предложених доказа. Пођимо редом.

Из сагласних исказа Јовић Драгана, Ђурђевић Зорана и Ристић Алена датих у својству осумњичених односно оптужених у поменутом правноснажно окончаном поступку, утврђено је да су њих тројица заједно са окр. Живковић Миодрагом и мештанином Спасојевић Данилом, на начин описан у оптужници, наоружани и униформисани (сем Спасојевића који је био у цивилном оделу), ушли

у кућу Авдић Рама, извршили претрес и одузели оружје, новац и накит. Тада је од стране Јовић Драгана и убијен Авдић Рамо. У односу на извршено силовање и противприродни блуд над оштећеним женама, њихови се искази међусобно разликују. Тако, Јовић Драган тврди да је окривљени Живковић са Ђурђевићем учествовао у силовању оштећених како у њиховој породичној кући, тако и касније код возила на путу. Ристић Ален пак наводи да је окривљени Живковић са Ђурђевићем у кући одвео у посебну собу две млађе жене, задржавши се извесно време. Касније је код возила, окр. Живковић покушао да силује од позади једну од тих жена која се пар дана раније породила, али не зна да ли је успео. Ђурђевић Зоран истиче да је покушао, али није успео да силује једну од оштећених. У истрази наводи да је Јовић покушао да једну од оштећених принуди на орални однос, док за остале не зна, али је на претресу дана 04.07.2011. године то порекао. Остали наводи из диспозитива оптужнице, међу њима нису били спорни.

Из сагласних исказа преживелих чланова породице Авдић, и то: Авдић Фате, Рамове супруге, синова Хурема и Нецада, те ћерке Низаме и снахе Хајрете које су дали у истрази и током доказног поступка (у поменутом правноснажно окончаном предмету) произилази да је критичне вечери у њихову кућу упало пет наоружаних лица од којих је њих четворо било униформисано, док је један био у цивилу. Униформисана лица носила су дуго ватрено оружје, док је цивил имао кратку цев. Извршили су претрес њихове куће, одузели оружје за које је Рамо имао дозволу, као и новац и накит. Принудили су затим Низаму и Хајрету, која се пар дана раније породила, да се скину голе. Потом су оне наизменично силване и принуђиване на орални и анални однос. У присуству Нецада, Фате и Хурема, Јовић је ставио пушку у уста Раму и опалио хитац којим га је лишио живота. Том приликом, пок. Рамо није пружао никакав отпор. Након тога су, голе и босе, Низама и Хајрета потеране из куће од стране свих пет нападача, кроз град, заједно са Нецадом да им покаже ко у близини има возило, пошто се њихово претходно заглавило у каналу поред пута.

Из исказа сведокиње Тодоровић Досе проистиче да су тројица наоружаних лица водећи са собом једног цивила који је држао руке увис (Нецад Авдић) упали у њену кућу. Тражили су оружје и новац. Извршили су претрес, одузели накит, новац, кључеве од возила и возило марке „Југо 55“ којим су се одвезли са лица места.

Из исказа ошт. Franz (тада Авдић) Низаме и ошт. Авдић Хајрете утврђено је да су их тим возилом одвезли у правцу Брчког, успут оставивши цивила Спасојевића у граду. По доласку код места зв. „Љељенча“, заустављено је возило и над њих две поново је вршено наизменично силовање уз анални и орални однос, као што је то претходно чињено и у њиховој кући у Бијелини. Након тога су их оставили, голе и босе на путу, запретивши да о овоме никоме не смеју причати. Некако су успеле, ходајући насумице, да дођу до куће очевог пријатеља Пера Мићића, који им је пружио уточиште.

Из исказа сведока Мићић Пера произилази да су му у јуну месецу 1992. године, ноћу, две женске особе, голе и босе, покуцале на врата куће. Препознао је Рамову ћерку Низаму. Испричале су му да им је пет наоружаних људи упало у кућу, извршило претачину и да су њих две на путу, наизменично силовали сви који су били у возилу.

На приказаним фотографијама, током истраге, Авдић Хурем и Фата препознали су Јовић Драгана као лице које је убило Рама на описани начин, док га је Авдић Неџад препознао као лице које је у кући на различите начине силовао његову супругу Хајрету. На поменутим фотографијама Авдић Хурем и Неџад препознали су и Ристић Алена као лице које је тада наоружано било у кући.

Из исказа сведока Спасојевић Душана, Фејзић Рама као и Авдић Фате проистиче да пок. Авдић Рамо није био муслимански екстремиста, нити је наоружавао Муслимане. Напротив, као припадник резервног састава милиције, са успехом је посредовао између српске и муслиманске стране и допринео да не дође до употребе оружја у граду.

Из записника о увиђају Основног суда у Бијељини, утврђено је да је дана 14.06.1992. године око 22,30 часова, у ул. Омладинских бригада, опљачкана кућа породице Авдић којом приликом је Авдић Рамо убијен из ватреног оружја, те затечен на лицу места.

Из приложене медицинске документације утврђене су спољашње повреде које су критичном приликом задобиле Авдић Низаму и Хајрету, као и присуство сперматозоида у вагиналном секрету Авдић Низаме.

Из налаза и мишљења вештака судске медицине утврђен је механизам повређивања Авдић Низаме и Хајрете и тежина задобијених повреда. Дато је објашњење везано за вагинални брис поменутих оштећених као и одсуства повреда на њиховом чмару.

У напред утврђено чињенично стање уклапају се и искази осталих предложених сведока, као и документација која је приложена списима.

Из резултата спроведене истраге произилази основ за закључак да је у јуну месецу 1992. године, на подручју БиХ, постојао оружани сукоб који није имао карактер међународног сукоба, између наоружаних формација српског, хрватског и муслиманског народа, који ту живе.

Из списка предмета произилази да је окривљени као припадник добровољачке јединице при српским оружаним формацијама, заједно са поменутим правноснажно осуђеним лицима, чинио једну од страна у конкретном сукобу и самим тим био у обавези да се придржава правила Међународног ратног права.

Наиме, опуномоћеници Влада земаља заступаних на Дипломатској конференцији одржаној у Женеви од 21.04. до 12.08.1949. године у циљу израде Конвенције о заштити грађанских лица за време рата, споразумели су се и обавезали на поштовање Конвенције у свакој прилици. Одредбама Конвенције, предвиђено је, да у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба, а избије на територији једне од високих страна уговорница, свака страна у сукобу дужна да према цивилним лицима која не учествују у непријатељствима, поступа у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације.

Из поменутог Допунског протокола произилази посебна заштита цивилног становништва у смислу међународног хуманитарног права као и забрана вршења било каквог насиља над њиховим животом и здрављем, укључујући и забрану вршења понижавајућих поступака и поступака којима се вређа људско достојанство, а у које спадају и силовања.

Међутим, окривљени таква њихова права није поштовао, већ је кршећи одредбе наведене Конвенције и Допунског протокола, заједно са лицима наведених у диспозитиву оптужнице, против којих је поступак правноснажно окончан, на описан начин према оштећенима вршио силовања и противприродни блуд, што је за последицу имало наношење физичких и психичких траума оштећенима.

Имајући у виду да су радње описане поменутом Конвенцијом и Допунским протоколом уз исту, инкриминисане и домаћим законодавством након ратификације, окривљени је на представљени начин извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142. ст. 1. КЗ СРЈ, које спада у кривична дела против човечности и међународног права.

Урачунљивост окривљеног ни на који начин није доведена у сумњу.

Ово кривично дело окривљени је учинио са директним умишљајем, јер је био свестан свога дела и хтео његово извршење. Заједнички учествујући у радњи извршења кривичног дела са поменутим лицима, поступао је као саизвршилац.

Имајући у виду напред изнето, налазим да прикупљени подаци који се односе на кривично дело и окривљеног као извршиоца истог, пружају довољно основа за подизање ове оптужнице.

Предлог да се према окр. продужи притвор у смислу чл. 211. ст. 1. тачка 1. ЗКП-а, заснива се на постојању околности које указују на опасност од

његовог бекства уколико би био пуштен из притвора. Ово стога јер се ради о лицу без сталног запослења, које често мења места свога пребивалишта односно боравишта и које није било достижно органима гоњења од 2010. године. Осим тога, по нашем мишљењу стоје и разлози за продужење притвора окривљеном у смислу члана 211. ст. 1. тачка 4. ЗКП-а. Наиме, за ово кривично дело прописана је казна затвора преко 10 година, а начин извршења односно тежина последице кривичног дела (које се огледају у чињеници да је окривљени без икаквог основаног разлога, само због тога што се ради о лицима друге етничке, односно верске припадности, те сумње да наводно наоружавају другу страну у сукобу, муслиманску, заједно са поменутим лицима, упао у кућу њима непознатих лица, при чему су им одузели новац и оружје које су легално поседовали, те пред укућанима лишили одеће и извршили вишеструко наизменично силовање две млађе жене из њихове породице, од којих се једна пар дана раније породила, при чему је Јовић Драган према цивилном лицу које није пружио било какав отпор извршио убиство пуцајући му у уста, након чега су повели поменуте жене, голе и босе кроз град, додатно их на тај начин понижавајући, да би потом упали у кућу жене инвалида, Тодоровић Досе, одузели јој новац, накит и возило, након чега су по изласку из града поново вршили наизменично вишеструко силовање наведених жена, праћено оралним и аналним односом) у својој међусобној повезаности и укупности довеле су до узнемирења јавности, а доводе и сада, које може угрозити несметано и правично вођење кривичног поступка, па је оправдано продужити му притвор.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА
ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Душан Кнежевић

